

დანიელის წიგნი — ნომერი ოთხმოცდაშვიდი

ათი ქალწულის იგავის გახსნა: ღრმა მოგზაურობა ადვენტიტური ისტორიის გავლით

Jeff Pippenger

2024-02-20

ათი ქალწულის იგავი ასახავს ადვენტიტი ხალხის გამოცდილებას.

„მათეს 25-ე თავში ათი ქალწულის შესახებ იგავი ასევე განასახიერებს ადვენტიტი ხალხის გამოცდილებას.“ დიადი ბრძოლა, 393.

მილერიტმა ადვენტიტებმა ეს იგავი უმცირეს დეტალებამდე აღასრულეს.

„მე ხშირად მომმართავენ ათი ქალწულის იგავისკენ, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო, ხოლო ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება უმცირეს დეტალამდე კი, ვინაიდან მას განსაკუთრებული გამოყენება აქვს ამ დროისათვის და, მესამე ანგელოზის უწყების მსგავსად, აღსრულდა და დარჩება აწმყო ჭეშმარიტებად ჟამის დასასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

პირველი ანგელოზის მოძრაობის ისტორია წარმოადგენს მესამე ანგელოზის მოძრაობას, ხოლო იგავის საბოლოო ფოკუსი არის, ფლობენ თუ არა ქალწულები ზეთს, რომელიც გვიანი წვიმის გზავნილია.

„არსებობს ქვეყნიერება, რომელიც ბოროტებაში, მოტყუებაში და ცდუნებაში, თვით სიკვდილის ჩრდილში წევს,—მძინარე, მძინარე. ვის აქვს სულის ტკივილი, რათა გააღვიძოს ისინი? რომელ ხმას შეუძლია მათამდე მიღწევა? ჩემი გონება მომავალსკენ მიემართება, როცა ნიშანი გაიცემა: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად.“ მაგრამ ზოგიერთს დაუგვიანდება ზეთის მოპოვება თავიანთი ლამპრების შესავსებად, და მეტისმეტად გვიან აღმოაჩენენ, რომ ხასიათი, რომელიც ზეთით არის წარმოდგენილი, გადასაცემი არ არის. ეს ზეთი ქრისტეს სიმართლეა. იგი ხასიათს წარმოადგენს, ხოლო ხასიათი გადასაცემი არ არის. ვერავინ მოიპოვებს მას სხვისთვის. თითოეულმა თავად უნდა მოიპოვოს ცოდვის ყოველი ლაქისაგან განწმედილი ხასიათი.“ Bible Echo, May 4, 1896.

იგავის „ზეთი“ აღნიშნავს „ხასიათს“ და ასევე „ქრისტეს სიმართლეს“. განწმედილი ხასიათი მხოლოდ მათში ყალიბდება, ვინც ღვთის სიტყვას იკვებება.

განწმიდენ ისინი შენი ჭეშმარიტებით; შენი სიტყვა ჭეშმარიტებაა. იოანე 17:17.

„ზეთი“ ასევე არის ღვთის სულის უწყებები.

„ღმერთი შეურაცხყოფილ იქმნება, როცა ჩვენ არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომელთაც იგი გვიგზავნის. ამგვარად, ჩვენ უარყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომელსაც იგი ჩვენს სულებში ჩაღვრიდა, რათა იგი სიბნელეში მყოფთათვის გადაცემულიყო.“ Review and Herald, July 20, 1897.

„ზეთი“ არის ღვთის სიტყვის ის უწყებები, რომლებიც ქრისტეს სიმაღლის განმწმედი თანდასწრების მატარებელია. ათი ქალწულის იგავში, რომელიც ამავე დროს არის აბაკუმის მეორე თავის წინასწარმეტყველებაც, შუალამის დაღადის უწყება, რომელიც ქრისტეს სიმაღლის უწყებაა, წარმოდგენილია ჯოუნსისა და ვაგონერის უწყებით 1888 წლის ამბოხების დროს.

„უფალმა თავისი დიდი წყალობით უძვირფასესი უწყება მოუვლინა თავის ხალხს უხუცესთა უაგონერისა და ჯოუნსის მეშვეობით. ეს უწყება იმისთვის იყო, რომ სამყაროს წინაშე უფრო თვალსაჩინოდ წარმდგარიყო ამაღლებული მაცხოვარი, მსხვერპლი მთელი ქვეყნის ცოდვებისთვის. იგი წარმოადგენდა გამართლებას რწმენით თავდების მეშვეობით; იგი მოუწოდებდა ხალხს მიეღოთ ქრისტეს სიმაღლე, რომელიც ცხადდება ღვთის ყველა მცნებისადმი მორჩილებაში. ბევრს იესო თვალთახედვიდან დაეკარგა. მათ სჭირდებოდათ, რომ მზერა მიეპყროთ მისი ღვთაებრივი პიროვნებისკენ, მისი ღირსებებისკენ და მისი უცვლელი სიყვარულისკენ ადამიანთა მოდგმის მიმართ. ყოველი ძალაუფლება მის ხელთ არის მიცემული, რათა ადამიანებს უხვი ძღვენი უბოძოს და უმწეო ადამიანურ არსებას თავისი საკუთარი სიმაღლის ფასდაუდებელი ნიჭი ზიაროს. ეს არის უწყება, რომლის მიცემაც ღმერთმა უბრძანა სამყაროს. ეს არის მესამე ანგელოზის უწყება, რომელიც უნდა იქნეს ქადაგებული დიდი ხმით და რომელსაც თან უნდა ახლდეს მისი სულის უხვი გადმოღვრა.“ Testimonies to Ministers, 91.

ცნობა არის უკანასკნელი წვიმის ცნობა.

„გვიანი წვიმა ღვთის ხალხზე უნდა გადმოვიდეს. ძლევამოსილი ანგელოზი უნდა ჩამოვიდეს ზეციდან, და მთელი დედამიწა მისი დიდებით უნდა განათდეს.“
Review and Herald, April 21, 1891.

როცა ძლიერი ანგელოზი ჩამოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს, გვიანი წვიმა ცვრად დაიწყო, და მილერიტების ისტორია, როგორც წარმოდგენილია ათი ქალწულის იგავში და აბაკუმის მეორე თავში, კვლავ განმეორებას შეუდგა. სწორედ მაშინ ღვთის უკანასკნელი დღის ხალხმა შეჰყამა წიგნი, რომელიც ანგელოზის ხელში იყო, და ამით დაბრუნებულ იქნა იერემიას ძველ ბილიკებთან, და ამგვარად იქცა გუშაგებად, რომელთაც გამაფრთხილებელი ბუკი უნდა დაეცემინათ. ბუკის გაფრთხილება იყო ლაოდისკის მიმართვა, რომელიც ესაიას მიერ წარმოდგენილია როგორც დიდი დაღადი.

იყვირე ხმამაღლა, ნუ დაინანებ, აღამაღლე შენი ხმა საყვირით და უჩვენე ჩემს ერს მათი დანაშაული და იაკობის სახლს — მათი ცოდვები. ესაია 58:1.

პირველი და მესამე ანგელოზების რეფორმაციული მოძრაობა იწყება „აღსასრულის ჟამს“. იმ დროს ხდება „ცოდნის გამრავლება“, რომელიც მაშინ მცხოვრებ თაობას გამოსცდის, მაგრამ მხოლოდ მას შემდეგ, რაც ეს ცოდნა გამოქვეყნდება როგორც ფორმალურად ჩამოყალიბებული უწყება. ამის შემდეგ ეს ფორმალურად ჩამოყალიბებული უწყება „ძალამოსილდება“, და ეს ძალამოსილება აღინიშნება ანგელოზის ჩამოსვლით. ანგელოზის ჩამოსვლა განსაზღვრავს აბაკუმის დავას, და ორი

ჯგუფი იწყებს ისეთი უწყების გარჩევას, რომელიც ან გვიანი წვიმის ჭეშმარიტი უწყებაა, ან მისი ყალბი. ამის შემდეგ ერთგულნი ხდებიან ღვთის გუშაგებად, რომლებიც იწყებენ გამაფრთხილებელი საყვირის უწყების გამოცხადებას.

ნამდვილი საყვირის უწყება ემყარება იმ ნათელს, რომელიც წარმოდგენილია აბაკუმის ორ დაფაზე. ეს არის ლაოდისადმი გაფრთხილება და გაფრთხილება, რომელიც ღვთის ხალხის ცოდვებს ამხელს. დავა მწვავედ პირველ იმედგაცრუებამდე, როდესაც ერთი კლასი ხდება „მქირდავთა კრებული“, ხოლო ნამდვილ გუშაგებს ეწოდებათ, დაუბრუნდნენ იმავე მოშურნეობას ამ უწყების მიმართ, რომელსაც ისინი უწინ, იმედგაცრუებამდე ავლენდნენ. როდესაც გუშაგები დაბრუნდნენ, მათ შეიცნეს, რომ „დაყოვნების ჟამში“ იმყოფებოდნენ და რომ უწყება, რომელმაც თითქოს ვერ აღსრულდა, სინამდვილეში უნდა აღსრულებულიყო, ოღონდ ღვთის წესრიგის მიხედვით. ეს უწყება მოკლე დროის განმავლობაში ვითარდებოდა (თუმცა მაინც დროის მონაკვეთში), და როდესაც უწყება აღწევს, იგი წარმოდგენილია როგორც „შუალამის დადამის“ უწყება, რაც უბრალოდ იმ უწყების გაძლიერებაა, რომელმაც ძალის მოპოვება დაიწყო, როდესაც ანგელოზი ჩამოვიდა.

მესიჯის მოსვლისას სრულად აღსრულდა გამიჯვნა მათ შორის, რომლებმაც მიიღეს გუშაგთა მდგომარეობა ანგელოზის ჩამოსვლისას, და მათ შორის, რომლებმაც უარყვეს იგი. ეს გამიჯვნა აღნიშნავს იმ მომენტს, როდესაც ბეჭედი აღიბეჭდება ას ორმოცდაოთხ ათასზე, უკანასკნელი წვიმის გადმოღვრამდე, იმ „გაზომვის“ გარეშე, რომელიც დაედო უკანასკნელ წვიმას, რომელიც დაიწყო მაშინ, როდესაც ანგელოზი ჩამოვიდა.

მილერიტების ისტორია არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს უკანასკნელი წვიმის ილუსტრაცია. იმ ისტორიაში აბაკუმის დავა დაფუძნებული იყო უკანასკნელი წვიმის ჭეშმარიტ და ცრუ უწყებაზე. პავლე ერთ ჯგუფს ასახელებს მათად, ვისაც ჭეშმარიტების სიყვარული აქვს, ხოლო მეორე ჯგუფს — მათად, ვინც იღებს ძლიერ საცდურს, რადგან ჭეშმარიტების სიყვარული არა აქვთ და რადგან „სიცრუე“ ირწმუნეს.

მილერიტული მოძრაობა წარმოადგენს ჭეშმარიტების ისეთ განვითარებას, რომელიც ცოდნასა და ძალაში იზრდება „აღსასრულის დროიდან“ მოყოლებული უწყვეტად, ვიდრე შუალამის ძახილში სულიწმიდის გარდამოსვლამდე. მილერიტულმა მოძრაობამ გამოავლინა გარკვეული განსაკუთრებული საგზაო ნიშნულები, რომელთაც პარალელები შეესაბამება, როგორიცაა „აღსასრულის დრო“, უწყების „ფორმალიზება“, რომელიც წარმოდგენილია „ცოდნის მატებით“, უწყების „გამლიერება“, რომელიც აღნიშნულია ჩამომავალი ანგელოზით, „პირველი იმედგაცრუება“, რომელიც შემოიტანს ათი ქალწულის იგავს, სულიწმიდის გარდამოსვლა, წარმოდგენილი როგორც „შუალამის ძახილი“, და შემდეგ საბოლოო „მეორე იმედგაცრუება“, როდესაც ერთი დისპენსაციური კარი „იხურება“ და სხვა დისპენსაციური კარი „იღება“.

„ღმერთმა გამოცხადების 14-ე თავის უწყებებს წინასწარმეტყველების ხაზში თავისი ადგილი მიუჩინა, და მათი მოქმედება არ უნდა შეწყდეს ამ დედამიწის ისტორიის

დასასრულამდე. პირველი და მეორე ანგელოზის უწყებები კვლავაც ჭეშმარიტებაა ამ დროისათვის და უნდა მიმდინარეობდეს ამის მომდევნოდ მოსულთან პარალელურად. მესამე ანგელოზი თავის გაფრთხილებას დიდი ხმით აცხადებს. „ამის შემდეგ,“ თქვა იოანემ, „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ზეციდან ჩამომავალი, რომელსაც დიდი ძალაუფლება ჰქონდა, და მისი დიდებით განათდა დედამიწა.“ ამ განათებაში სამივე უწყების ნათელია შეერთებული.“ The 1888 Materials, 804.

მილერიტული მოძრაობა, რომელიც ას სამოცდაოთხი ათასის მოძრაობებს განასახიერებს, დაკავშირებული იყო დანიელის მერვე თავის ცამეტისა და თოთხმეტი მუხლების ოცდასამასი წლისა და ორნახევარი ათას ოცწლიანი წინასწარმეტყველებებთან. „აღსასრულის ჟამი“ დადგა ისრაელის ჩრდილოეთ სამეფოს წინააღმდეგ ღვთის რისხვის „შვიდი ჟამის“ დასრულებისას. მილერის უწყების ოფიციალური ჩამოყალიბება 1831 წელს მოხდა, მეფე ჯეიმსის ბიბლიის შექმნიდან ორას ოცდაათი წლის შემდეგ.

„ბატონი მილერი, ისევე როგორც ამ უწყებით აღძრული სხვები სხვა ქვეყნებში, თავდაპირველად ფიქრობდა, თავისი დავალება შეესრულებინა საჯარო ჟურნალებსა და ბროშურებში წერითა და გამოქვეყნებით. თავისი შეხედულებები მან პირველად გამოაქვეყნა Vermont Telegraph-ში, ბაპტისტურ გაზეთში, რომელიც იბეჭდებოდა ბრენდონში, ვერმონტის შტატში. ეს იყო 1831 წელს.“ John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

მესამე ანგელოზის „დასასრულის ჟამის“ მოძრაობა 1989 წელს დადგა, 1863 წლის აჯანყებიდან გასული ას ოცდაექვსი წლის დასასრულს. „ას ოცდაექვსი“ არის „შვიდი ჟამის“ სიმბოლო. ორივე მოძრაობა „შვიდი ჟამის“ აღსრულებით დაიწყო.

მესამე ანგელოზის მოძრაობის უწყება ოფიციალურად ჩამოყალიბდა 1996 წელს, სტატიების სერიის გამოცემით, სახელწოდებით „The Time of the End“, რომლებიც გამოქვეყნდა ჟურნალში, სახელწოდებით „Our Firm Foundation“. ეს სტატიები გამოქვეყნდა 1776 წლის დამოუკიდებლობის დეკლარაციიდან ორას ოც წელიწადში. ორივე მოძრაობის უწყება ოფიციალურად ჩამოყალიბდა იმ ისტორიული მოვლენის შემდეგ გასული ორას ოც წელიწადში, რომელიც უშუალოდ იყო დაკავშირებული იმ უწყებასთან, რომელიც ამ ორას ოცწლიანი პერიოდის დასასრულს მოვიდა.

რიცხვი „ორას ოცი“ წარმოადგენს კავშირს („ბმას“) ღვთის რისხვის „შვიდ ჟამს“ შორის, რომელიც სამხრეთის სამეფო იუდაზე დაიწყო ძვ. წ. 677 წელს, და დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლში მოცემული ორი ათას სამასი წლის დასაწყისს შორის, ძვ. წ. 457 წელს. რიცხვი ორას ოცი ამ ორ წინასწარმეტყველებას ერთმანეთთან აკავშირებს, და ეს ორი წინასწარმეტყველება ერთად არის წარმოდგენილი ადვენტიზმის ფუძემდებლურ მუხლებში, კერძოდ, დანიელის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლებში. ამ მუხლებში ქრისტემ წინასწარმეტყველურად წარადგინა საკუთარი თავი, როგორც „ის გარკვეული წმიდანი“, რაც ებრაული სიტყვის „პალმონის“ თარგმანია, და ნიშნავს „საკვირველ მთვლელს“.

საოცარი მრიცხველი წარადგენს ორ ხილვას, რომლებიც წინასწარმეტყველების ორ ხაზს წარმოადგენს, სწორედ იმ ორ მუხლში, რომელსაც და უაიტი ადვენტიზმის ცენტრალურ სვეტად განსაზღვრავს. საწყისი წერტილი სიმბოლური კავშირით — ორას ოცწლიანი პერიოდით — შეერთებულია იმ დროსთან, როდესაც ისინი 1844 წელს სრულდება. აბაკუმის წიგნის მეორე თავი მეოცე მუხლით მთავრდება, რითაც საოცარი მრიცხველი რიცხვს „ორას ოცს“ სხვა გამოხატულებით აღნიშნავს, რადგან ეს მუხლი იმ ანტიტიპური გამოსყიდვის დღის უმთავრეს მახასიათებელს ასახელებს, რომელიც იმ თარიღში დაიწყო.

ხოლო უფალი თავის წმიდა ტაძარშია; დუმდეს მის წინაშე მთელი ქვეყანა. აბაკუმი 2:20.

ორი წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომლებიც ადვენტიზმის ცენტრალურ საყრდენ სვეტს წარმოადგენენ და რომლებიც უშუალოდ საკვირველმა მთვლელმა წარმოგვიდგინა, ერთმანეთთან ორას ოცი წლით არიან დაკავშირებულნი; და იესომ (საკვირველმა მთვლელმა), რომელიც ყოველთვის რაიმეს დასასრულს მის დასაწყისთან აიგივებს, მათი დასასრული 1844 წლის 22 ოქტომბერს, ორას ოცი რიცხვით აღნიშნა.

პირველი ანგელოზის მოძრაობა, ისევე როგორც მესამე ანგელოზის მოძრაობა, დაიწყო „აღსასრულის ჟამს“ (შესაბამისად 1798 და 1989 წლებში), სადაც იდენტიფიცირდება ლევიანთა ოცდამეექვსეში მოხსენიებული „შვიდი ჟამი“. მომდევნო სასაზღვრო ნიშანი ორივე ისტორიაში აღინიშნება ორას ოცწლიანი პერიოდის დასრულებით, რაც აგრეთვე „შვიდი ჟამის“ წინასწარმეტყველური მახასიათებელია, რადგან ამ ორი ხილვის (chazon და mareh) საწყისი წერტილები წარმოადგენს ორას ოცწლიან პერიოდს, რომელიც მათ ერთმანეთთან აკავშირებს.

1611 წელს მეფე ჯეიმზის ბიბლიის გამოცემა, მილერის უწყების ფორმალიზება, როგორც ეს Vermont Telegraph-ის გაზეთში გამოქვეყნდა, დამოუკიდებლობის დეკლარაციის გამოცემა და Our Firm Foundation-ის ჟურნალში The Time of the End-ის გამოქვეყნება — ყოველივე ეს გამოცემები იყო. ორივე ორასოცწლიანი პერიოდის დასაწყისი და დასასრული ისტორიულ ნიშნულად გამოცემას წარმოადგენს. რიცხვი „ორასოცი“ წინასწარმეტყველური კავშირის სიმბოლოა, და ეს ოთხივე გამოცემა ერთმანეთთან დაკავშირებულია იმით, რომ გამოცემებია, აგრეთვე იმ უწყებით, რომელიც მათ შესაბამის ისტორიებში „ცოდნის გამრავლების“ სახით არის წარმოდგენილი.

ბიბლია 1611 წელს წარმოადგენს სახარების უწყებას ზეციური ეზოებიდან კაცობრიობისადმი. მილერის უწყება დადგენილი იყო დროის წინასწარმეტყველებათა კონტექსტში, ხოლო აბაკუმის ორი წმიდა სქემა ცხადად აჩვენებს, რომ მილერის უწყება გრაფიკულად იყო გამოსახული ისტორიის ხაზებით. „ვერმონტი“ ნიშნავს „მწვანე მთას“, და შთაგონების თანახმად „მწვანე“ რწმენის სიმბოლოა.

„ამ სიზმარმა იმედი მომცა. ჩემს გონებაში მწვანე ძაფი რწმენას განასახიერებდა, და ღმერთზე მინდობის მშვენიერებამ და სიმარტივემ ნელ-ნელა იწყო ჩემი

სულისათვის გამომჟღავნება.“ Christian Experience and Teachings, 28.

მილერის უწყება ფორმალურად ჩამოყალიბდა და ერთგული ეკლესიიდან იქნა გადმოცემული, რადგან უკანასკნელ დღეებში „მთა“ „ეკლესიას“ ნიშნავს.

და იქნება უკანასკნელ დღეებში, რომ უფლის სახლის მთა დამყარდება მთების სათავეში და ამალდება ბორცვებზე მაღლა; და ყველა ერი მისკენ მოედინება. და მრავალი ხალხი წავა და იტყვის: მოდიეთ, ავიდეთ უფლის მთაზე, იაკობის ღმერთის სახლთან; და ის გვასწავლის თავის გზებს, და ჩვენ ვივლით მის ბილიკებზე, რადგან სიონიდან გამოვა რჯული და უფლის სიტყვა — იერუსალიმიდან. ესაია 2:2, 3.

მილერის ფორმალიზებული საცდელი უწყება ერთგული ეკლესიიდან მოვიდა, ხოლო გამოცემა სახელწოდებით The Telegraph წარმოადგენს ზეციდან მომდინარე უწყებას, ისევე როგორც King James Bible, რადგან სიტყვა “telegraph”, რომელიც ორი ბერძნული სიტყვისგან არის შექმნილი, ნიშნავს შორიდან მოსულ უწყებას. პირველი სიტყვა (tele) ნიშნავს „შორეულს ან შორსმყოფს“, ხოლო მეორე სიტყვა (grapho) — „წერას ან ჩაწერას“. ერთად ისინი ნიშნავს „შორ მანძილზე წერას ან გადაცემას“. 1611 წელს ღმერთმა, King James Bible-ის შექმნის მეშვეობით, ზეციდან გადასცა თავისი უწყება, ხოლო ორას ოცდაათი წლის დასასრულს, მილერის უწყებამ, რომელიც პირველად 1831 წელს Vermont Telegraph-ში ფორმალიზდა, ასევე გადასცა ღმერთის უწყება ზეციდან. ეს უწყება იყო „ცოდნის გამრავლება“, რომელიც გაიხსნა „აღსასრულის ჟამს“ 1798 წელს, და რომელმაც შემდეგ წარმოშვა სამსაფუხურიანი საცდელი პროცესი იმ თაობისთვის. ეს ისტორია წარმოადგენდა Future for America-ს ისტორიის ტიპს.

დამოუკიდებლობის დეკლარაცია 1776 წელს წარმოადგენს გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცის დასაწყისს. იგი წარმოადგენს ამერიკის შეერთებული შტატების დასაწყისს და ამითვე მიუთითებს დამოუკიდებლობის შეზღუდვაზე ამერიკის შეერთებული შტატების დასასრულს. უწყება Future for America (როგორც თავად სახელწოდება მიანიშნებს) განსაზღვრავს იმ დასასრულს, რომელიც დასაწყისშია წინასახედ მოტანილი დამოუკიდებლობის დეკლარაციის გამოქვეყნებით. ორას ოცდაათი წლის შემდეგ, 1996 წელს, იმ მსახურებამ, რომელმაც გამოსცა ჟურნალი The Time of the End, მიიღო იურიდიული პირი, რომელსაც მანამდე ეწოდებოდა Future for America. იმავე წელს გამოიცა ჟურნალი The Time of the End, რომელიც შედგებოდა იმ სტატიებისაგან, რომლებიც ადრე ქვეყნდებოდა გამოცემაში სახელწოდებით Our Firm Foundation.

სამსახურის სახელწოდება Future for America მიმართავს დამოუკიდებლობის დეკლარაციის ისტორიას, რადგან იმ პუბლიკაციამ აღნიშნო შეერთებული შტატების დასაწყისი, ხოლო იესო დასასრულს ყოველთვის დასაწყისით წარმოაჩენს. პუბლიკაციის სათაური — The Time of the End — მიუთითებს როგორც 1989 წლის „დასასრულის ჟამზე“, ასევე გამოსაცდელი დროის დასასრულზე, როდესაც მიქაელი აღდგება. პუბლიკაციაში ფორმალიზებული უწყება (დანიელი 11:40-45) გაიხსნა 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლით („დასასრულის ჟამი“), ხოლო მუხლები, რომლებიც გაიხსნა, წარმოადგენენ ისტორიის თანმიმდევრობას, რომელიც 1989 წლიდან წინ

მიიწევს, ვიდრე მეთორმეტე თავის პირველ მუხლში არ არის ნაჩვენები მიქაელის აღდგომა და ადამიანთა გამოსაცდელი დროის დახურვა.

დამოუკიდებლობის დეკლარაციის გამოქვეყნებიდან, 1776 წელს, ვიდრე ჟურნალის The Time of the End გამოქვეყნებამდე, გადის ორას ოცდაათი წელი, და დასაწყისიცა და დასასრულიც ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ თემებს ეხება. The Time of the End-ის გამოცემა შედგენილი იყო იმ თავებისაგან, რომლებიც პირველად სტატიების სახით გამოქვეყნდა გამოცემაში Our Firm Foundation, და წარმოადგენს იმ წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებას, რომ მილერიტული მოძრაობის ფუძემდებლურ ჭეშმარიტებათა დაცვის გარეშე (რაც არის „ჩვენი მტკიცე საფუძველი“) შეუძლებელია „ცოდნის მომატების“ გაგება „დასასრულის ჟამს“ 1989 წელს.

სანიშნე, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „აღსასრულის ჟამი“, და ის სანიშნე, რომელიც გამოხატავს უწყების „ფორმალიზებას“ პირველი და მესამე ანგელოზის მოძრაობების პარალელურ ისტორიებში, ორივე მოიცავს ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამის“ წინასწარმეტყველურ ელემენტებს. მომდევნო სანიშნე ამ პარალელურ ისტორიებში არის უწყების ძალმოსილება, რაც აღინიშნება ან გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზის ჩამოსვლით 1840 წლის 11 აგვისტოს, ან გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ჩამოსვლით 2001 წლის 11 სექტემბერს. გამოცხადების მეცხრე თავის მეორე ვაის აღსრულებამ ჩამოიყვანა გამოცხადების მეათე თავის ანგელოზი, ხოლო გამოცხადების მეათე თავის მესამე ვაის აღსრულებამ ჩამოიყვანა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი.

პარალელურ ისტორიებში გვიანი წვიმა იწყებს „შესხურებას“ იმ მომენტში, როდესაც ანგელოზი ჩამოდის. იმ მომენტში უწყება „ძალით იმოსება“ წინასწარმეტყველებული მოვლენის დადასტურებით. მილერიტთათვის ეს იყო ოსმალთა უზენაესობის შეწყვეტა, როგორც ისლამის შესახებ დროის წინასწარმეტყველების აღსრულება მეორე ვაიში, გამოცხადების მეცხრე თავის მეთხუთმეტე მუხლში. ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობისათვის ეს იყო „ერთა განრისხება“, ისლამის შესახებ მესამე ვაის წინასწარმეტყველება, რომელიც მეშვიდე საყვირის დროს არის გამოცხადების ათის მეშვიდე მუხლში, და რომელიც აღსრულდა მაშინ, როდესაც ნიუ-იორკის დიდი შენობები ჩამოინგრა.

პარალელური ისტორიების თითოეულ უმთავრეს გზასანიშნავს პირდაპირი კავშირი აქვს საკვირველ მთვლელთან, რომელიც თავის ხელმოწერას ადებს იმ ორი ხილვის ურთიერთმიმართებას, რომლებიც წარმოადგენენ ორ ათას სამას წელს და ორ ათას ხუთას ოც წელიწადს. წინასწარმეტყველური გუშაგნი, რომლებიც აღდგებიან ანგელოზის ჩამოსვლისას, აფრთხილებელ საყვირს ახმოვანებენ, რომელიც მოიცავს ლაოდიკიისადმი გზავნილს, რომელიც 1856 წელს უშუალოდ იყო დაკავშირებული „შვიდი ჟამის“ უფრო დიდი ნათლის ბეჭდის ახსნასთან. აბაკუმის ორი დაფის გზასანიშნავი, წარმოდგენილი 1843 და 1850 წლების პიონერული სქემებით, რომლებიც ორივენი გრაფიკულად წარმოაჩენენ „შვიდ ჟამს“, მოვიდა ანგელოზის ჩამოსვლასა და „პირველ იმედგაცრუებას“ შორის თითოეულ პარალელურ ისტორიაში.

„დაყოვნების დროის“ გზანიშნული უშუალოდ არის დაკავშირებული 1843 წლის არშემდგარ წინასწარმეტყველებასთან, რომელიც წარმოადგენდა როგორც ორი ათას სამასი წლის, ასევე ორი ათას ხუთას ოცი წლის აღსრულების წინასწარმეტყველებას. შუაღამის ღაღადის უწყება იყო ამ ორი წინასწარმეტყველური დროის პერიოდის მალე მოსახდენი აღსრულების ამოცნობა. უკანასკნელ გზანიშნულთან დახურული დისპენსაციური „კარი“ მიუთითებს ამ ორი წინასწარმეტყველური პერიოდის აღსრულებაზე და აღნიშნავს იმ წერტილს, სადაც მეშვიდე, ანუ იუბილეს, საყვირი იწყებს ჟღერას. ყოველ ისტორიაში ყოველი გზანიშნული უშუალოდ არის დაკავშირებული „შვიდ დროსთან“, ხოლო „შვიდი დრო“ წარმოადგენს ძაფს, რომელიც ამ ორ ისტორიას ერთმანეთთან აკავშირებს, და ეს ორივე ისტორია წარმოადგენს გვიანი წვიმის უწყებას.

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„მათთვის, რომელნიც სიტყვის გამო ცდუნდებიან და ურჩნი არიან,“ ქრისტე საცდურის კლდეა. მაგრამ „ქვა, რომელიც მაშენებლებმა დაიწყეს, იგი იქცა კუთხის თავად.“ როგორც უარყოფილმა ქვამ, ქრისტემაც თავისი მიწიერი მსახურებისას დაითმინა უგულვებელყოფა და შეურაცხყოფა. იგი იყო „კაცთაგან შეურაცხყოფილი და უარყოფილი, სატკივართა კაცი და ტანჯვის მცოდნე;... შეურაცხყოფილი იყო, და ჩვენ არაფრად ჩავთვალეთ იგი.“ ესაია 53:3. მაგრამ ახლოს იყო ჟამი, როდესაც იგი განდიდდებოდა. მკვდრეთით აღდგომით იგი განცხადდებოდა „მედ ღმრთისა ძალით.“ რომაელთა 1:4. მისი მეორედ მოსვლისას იგი გამოცხადდებოდა, როგორც ცისა და მიწის უფალი. ისინი, რომელნიც ახლა მის ჯვარცმას აპირებდნენ, შეიცნობდნენ მის სიდიადეს. მთელი სამყაროს წინაშე უარყოფილი ქვა კუთხის თავად იქცეოდა.

„და ვისზედაც იგი დაეცემა, მას ფხვნილად აქცევს.“ ხალხი, რომელმაც ქრისტე უარყო, მალე იხილავდა თავისი ქალაქისა და თავისი ერის დაღუპვას. მათი დიდება შეიმუხრებოდა და ქარის წინაშე მტვერივით გაიფანტებოდა. და რა იყო ის, რამაც იუდეველები დაღუპა? ეს იყო კლდე, რომელზედაც რომ აეშენებინათ, მათთვის სიმტკიცე და დაცვა იქნებოდა. ეს იყო ღვთის შეურაცხყოფილი სიკეთე, უარყოფილი სიმართლე, უგულვებელყოფილი წყალობა. ადამიანები ღმერთს დაუპირისპირდნენ, და ყოველივე, რაც მათ ხსნად უნდა ქცეოდა, მათსავე დაღუპვად იქცა. ყოველივე, რაც ღმერთმა სიცოცხლისათვის დაადგინა, მათ სიკვდილად ევლინათ. იუდეველთა მიერ ქრისტეს ჯვარცმაში იერუსალიმის დაღუპვაც იყო ჩადებული. კალვარიაზე დაღვრილი სისხლი იყო ის სიმძიმე, რომელმაც ისინი ამ ქვეყნისთვისაც და მომავალი ქვეყნისთვისაც დაღუპვის სიღრმეში ჩადირა. ასე იქნება იმ დიდსა და უკანასკნელ დღესაც, როცა სასჯელი ღვთის მადლის უარყოფელებზე მოვა. ქრისტე, მათი საცდურის კლდე, მაშინ მათ წინაშე შურისმგებელ მთად წარმოჩნდება. მისი სახის დიდება, რომელიც მართალთათვის სიცოცხლეა, უკეთურთათვის შთამნთქმელ ცეცხლად იქცევა. უარყოფილი სიყვარულისა და შეურაცხყოფილი მადლის გამო, ცოდვილი დაიღუპება.

„მრავალი მაგალითითა და განმეორებითი გაფრთხილებებით იესომ აჩვენა, რა შედეგი მოჰყვებოდა იუდეველთათვის ღვთის მის უარყოფას. ამ სიტყვებით იგი მიმართავდა ყოველი საუკუნის ყველა იმ ადამიანს, ვინც უარს ამბობს მის მიღებაზე, როგორც თავის მხსნელზე. ყოველი გაფრთხილება მათ ეკუთვნით. შებილწულ ტაძარს, ურჩ მეს, ცრუ მეურნეებს, ზიზღით სავსე მშენებლებს, თავისი შესატყვისი აქვს ყოველი ცოდვილის გამოცდილებაში. თუ იგი არ მოინანიებს, განაჩენი, რომელსაც ისინი მოასწავებდნენ, მისი იქნება.“ The Desire of Ages, 599, 600.